

α, ὁ βάκιλλος οὐτος, εἰς οἰανδήποτε ὁσόν και ἐλήθη, δὲν προσκάλεσε ποτὲ και τὴν μικροτέραν ἀκόμη φυματικὴν ζημίαν. Δὲν εἶναι πλέον φθιογεννῆς.

Μεταφερόμενος ὅμως εἰς περιβάλλοντα μὴ χολικῆς καλλιπεργείας ὁ βάκιλλος οὐτος ἐξακολουθεῖ μὲν γὰρ μὴ εἶναι φθιογεννῆς, ἐπανακτᾷ ὅμως τὴν ἰκανότητα γὰρ παράγει μίαν τοξικὴν οὐσίαν, ὁμοίαν πρὸς τὴν φυματίνην τοῦ Βακίλλου τοῦ Κώχ και γὰρ προκαλεῖ εἰς τὸν ὄργανισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσάγεται τὴν ἐμφάνισιν οὐσιῶν, αἷτινες καταβάλλουσι αὐτὸ τὸ ἴδιόν του δηλητήριον,

Ἴδόν λοιπὸν ἡ οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Βακίλλου τοῦ Κώχ και τοῦ Β. C. G. Ὁ πρῶτος εἶναι φθιογεννῆς και ἔχει τὰς ἀμέσως ἀνωτέρω ἀναφερθείσας ἰδιότητας, ἐνῶ ὁ δεύτερος, ἔχει ταύτας, στερεῖται ὅμως τῆς φθιογεννεύσεως. Μὲ ἄλλας λέξεις ὁ Βάκιλλος τοῦ Κώχ δημιουργεῖ τὴν φυματικὴν ἐξελικτικὴν ζημίαν ἥτις εἰς τὴν προσβολὴν διὰ μεταδόσεως μὲ τοὺς μεγάλους τοῦ κινδύνου, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ Βάκιλλος Β. C. G. δὲν δύναται γὰρ προκαλέσῃ τὴν ἀσθένειαν τῆς φθίσεως και παράγει προστάτευτικὰς οὐσίας χάρις εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐμβολιασμένος ὄργανισμὸς δύναται μετὰ ταῦτα γὰρ ἀγωνισθῆναι γινηφόρως κατὰ πᾶσης μίνυσεως προκληθείσης ὑπὸ τοῦ Βακίλλου τοῦ Κώχ.

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Καλμέτ ὁ Βάκιλλος Β. C. G. διαβιβασθεὶς ζῶν μεταβιβάζει εἰς τὸ ἐμβολιασθὲν ὑποκείμενον μίαν μικρὰν μίανσιν, ἥτις τὸ προστατεύει κατὰ τῆς μεγάλης χυματικῆς μίνυσεως, σχεδὸν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ ἐμβολιασμὸς τοῦ Γέννηρ προστατεύει κατὰ τῆς εὐλογίᾳς.

Εἶναι περιττὸν γὰρ ἐπιμεινῶμεν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως τοῦ Βακίλλου Β. C. G. τὸν ὁποῖον εἰσάγουσιν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὰ νεογέννητα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐμφανιέως των εἰς τὸν κόσμον. Ἴνα ὁ ἐμβολιασμὸς εἶναι ἀποτελεσματικὸς δίδουσιν τρεῖς δόσεις διαδοχικὰς τοῦ Β. C. G. ἀνακατωμένον μὲ ὀλίγον γάλα ἢ νερὸ βραστὸν ζαχαρωμένον, τὴν τρίτην τὴν πέμπτην και ἑβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν και ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν θήλασιν.

Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν προκαλεῖ οὐδε-

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχε ταυτότης ζωῆς και ποιήσεως. Ἐκ τούτου δὲν εἶχον τόσον μεγάλους ποιητὰς, ὅπως ἡμεῖς, τῶν ὁποῖων ἡ ζωὴ συνήθως ἀποτελεῖ τὴν ἀντίθεσιν τῆς ποιήσεως. Τὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ Σαῖξπηρ περιέχει περισσοτέραν ποιήσιν ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ποιητὰς ἐκτὸς τοῦ Ἀριστοφάνους. Οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν μεγάλοι καλλιτέχναι, ὅχι ποιηταί. Εἰς τὴν πλαστικὴν προσέφεραν τόσον σημαντικὴν ἐργασίαν, διότι δὲν εἶχον παρὰ γὰρ ἀντιγράφου τὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἦτο ποιησις και τοὺς παρέχει τὰ καλλίτερα ὑποδείγματα.

Οἱ Ἕλληνες ἔδωκαν εἰς τὸν Χριστιανισμόν τὴν τέχνην: Τὴν τέχνην τοῦ Λόγου (Δογματικὴ και Μυθολογία) και τὴν τέχνην τῶν αἰσθήσεων (ζωγραφικὴ και ἀρχιτεκτονικὴ), Ἡ Γοτθικὴ εἶναι τέχνη ἄρρωστη.

Εἰς τὴν τέχνην ἡ μορφή εἶναι τὸ πᾶν ἡ ὕλη δὲν εἶναι τίποτε. Ὁ Στάουμπ, ὁ περίφημος Παρισινὸς ἑσπότης, ζητεῖ διὰ τὸ φράσκο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν χορηγεῖ τὸ ὕψωμα τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν ζητεῖ και ὅταν τὸ χορηγεῖ. Πληρώνεται μόνον τὴν κατασκευὴν, τὸ ὕψωμα τὸ χαρίζει ὁ ἴδιος.

Ἐξυμνοῦν τὸν δραματικὸν ποιητὴν ποῦ κατορθώνει γὰρ προκαλεῖ τὰ δάκρυα. Τὸ τάλεντο αὐτὸ ἔχει ὅμως και τὸ πενιχρὸ κρεμμύδι. Μαζὺ του μοιράζεται τὴν δόξαν του.

Ὁ Ζαβινὴ ῥωμαῖος, ὅχι ἓνας ὑπάλληλος τοῦ ῥωμαϊκοῦ πνεύματος, un valet du romanisme.

Ὁ Δάντης εἶναι ὁ δημόσιος κατήγορος τῆς ποιήσεως.

HEINE

.....
μῖαν πεπτικὴν διατάραξιν και δὲν ἐπίδρασιν ποσῶς ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως.